

Aan de vrienden der weezen!

Wij weten, dat de lezers van dit tijdschrift allen vrienden zijn van kinderen, die in hun jeugd reeds het groote voorrecht missen, door vader en moeder verzorgd te worden. Welk een schat, waarde Lezer, heeft God ons, die nog in het bezit onzer ouders zijn en op rijperen leeftijd nog hun zorg en liefde ondervinden, in dezen geschonken.

Dit tijdschrift draagt den naam van »De Vriend des Huizes, en ik weet: in vele familiën is men verheugd, wanneer weder een nieuwe aflevering in huis wordt gebracht. Jong en oud grijpen er naar en men is gelukkig, dat men wat nieuws en daarbij wat goeds te lezen krijgt. Maar wanneer wij denken aan De Vriend des Huizes, dan komt aanstonds de gedachte bij ons op: hoevelen zijn er in ons land, die reeds in hun vroegste jeugd een tehuis missen. Niets kan het gemis van een ouderlijk tehuis vergoeden. En daarom heeft de Heere God zelf Zijn Vadernaam aan de ouderloozen willen weg-schenken.

De Heer heeft dit gedaan, omdat Hij ook daarin ons wil toonen, dat Hij een medelijdend en ontfermend God is, die vol erbarming Zijne handen zegenend uitstrekt over allen, die zich in lijden bevinden.

Hun, die hier op aarde geen tehuis meer kennen, heeft God in 't bijzonder een plaats aan Zijn liefdevol hart geschonken. Heerlijk, wanneer de arme wees weet, dat bij al wat hij mist toch de gunste Gods in het bijzonder aan hem is toegezegd. Gods beloften falen niet, want de Heere God verwekt ook liefde in de harten van hen, die in staat zijn, om de ouderloozen te helpen en deze openbaart zich op verschillende wijzen. Door menschevrienden wordt aan velen, die in dezen treurigen toestand verkeerden, een tehuis aangeboden, doch, hoevelen honderden zijn er, die op hulp wachten, al mogen we God ook danken, dat door de liefde onzer vaders voor deze ongelukkigen in de meeste van onze

grootere en kleinere steden weeshuizen zijn, die als toevluchtsoorden openstaan voor de weezen, die hulp noodig hebben. Velen verkeerden in zeer groote ellende, en, wanneer de hand der barmhartigheid zich niet naar hen uitstrekt, zullen zij zeker niet opgroeien tot een zegen voor de maatschappij, maar zich zelf ongelukkig maken en de maatschappij ellende brengen.

Het is ons daarom tot groote vreugde, dat het een volgend jaar reeds vijf en dertig jaren zal geleden zijn, dat de Heere God een toevluchtsoord heeft geopend, waar sedert de oprichting honderden ouderloozen een te huis hebben gevonden. Nevensgaande plaat geeft enkele afbeeldingen van deze Inrichting. Het is een gedeelte der huizen met de kapel van het weezendorpje, dat de Heere God te Neerbosch heeft doen verrijzen.

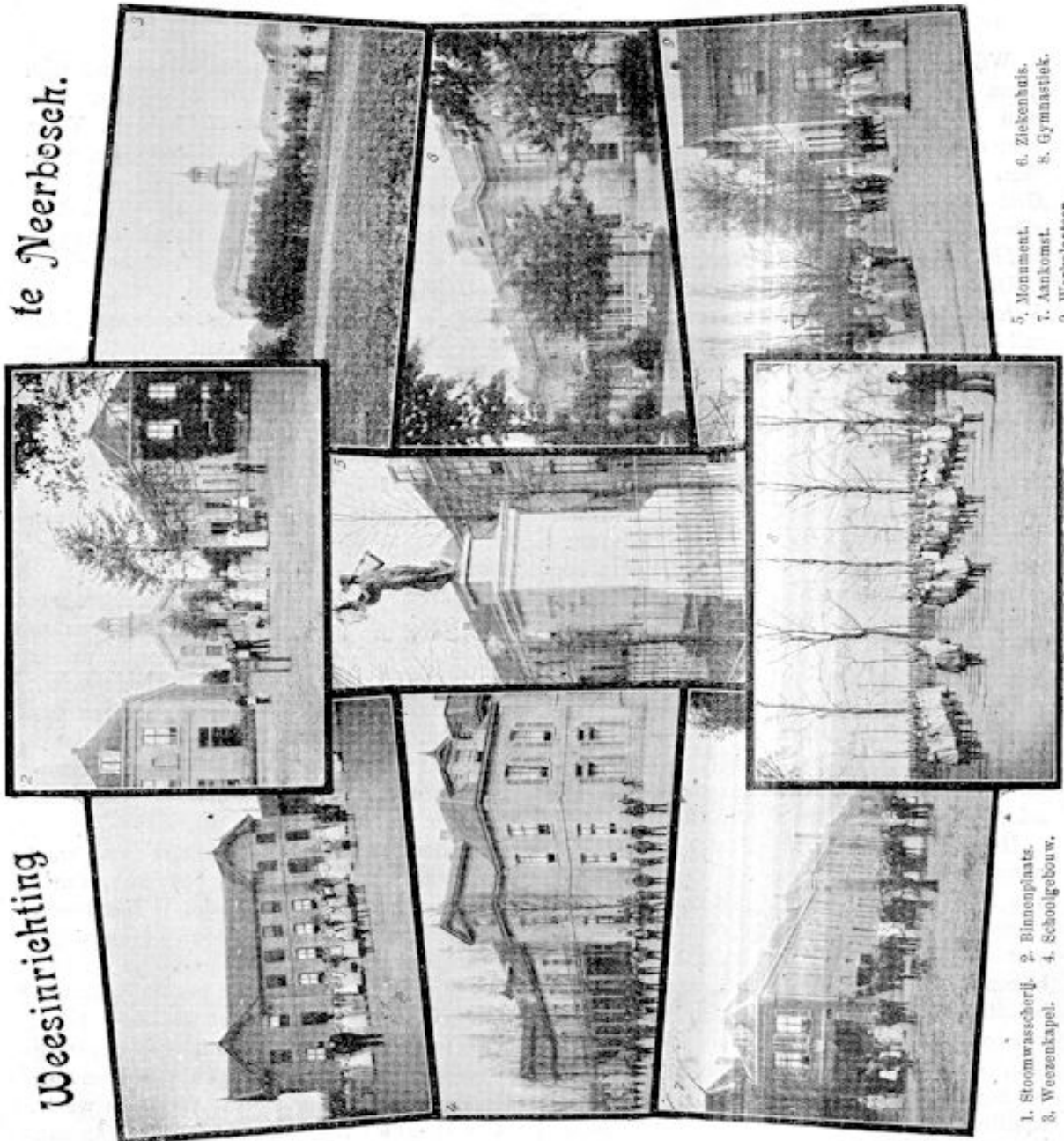
In Juni 1863 is dit werk aangevangen. Van jaar tot jaar is het uitgebreid en te midden van alle moeilijkheden en bezwaren zijn in de Weesinrichting honderden weezen, waarvoor niets kon worden bijgedragen, opgenomen, gevoed en gekleed en genieten nu, nadat zij deze verlaten hebben, de vruchten van de opvoeding en het onderwijs, dat hen hier is gegeven geworden.

Ofschoon de Lezers van dit tijdschrift voor het grootste deel van nabij bekend zijn met hetgeen aan de Weesinrichting te Neerbosch geschiedt, achten wij ons toch opnieuw ge-roepen, om hen op dezen arbeid te wijzen. Veel is er noodig voor het groote gezin van bijna 1000 personen, doch de Heer heeft tot nu toe geholpen. Vele kleinere en grootere giften komen wekelijks in en we leven hier nog, evenals bij den aanvang van dit werk, uit 's Heeren hand, van wat Hij ons dag aan dag geeft. En dat doet de Heere God nu eenmaal door hen, die gewillig zijn naar Zijne geboden te luisteren en hetgeen Hij beveelt te volbrengen. Daarom wenden we ons tot u met het vriendelijk verzoek, om ons niet te vergeten gedurende den aanstaan-

den winter. Wanneer de wind huilt langs de huizen en sneeuw en ijs land en water overdekken, hoe koud kan het dan zijn.

ren zich bevinden, weezen, die alleen hier op aarde zijn achtergelaten. Ik houd mij overtuigd, dat gij hen gaarne wilt helpen

te Neerbosch.

Weesinrichting

- 5. Monument.
- 7. Aankomst.
- 9. Werkplaatsen.
- 6. Ziekenhuis.
- 8. Gymnastiek.

- 1. Stoomwasscherij.
- 2. Binnenplaats.
- 3. Weezenkapel.
- 4. Schoolgebouw.

Hoe siddert men dan bij de gedachte, dat er arme menschen zijn, die bijna geen kleding of dekking hebben en zonder tehuis rondzwerven, vooral wanneer men dan daarbij bedenkt, dat hieronder vele kleine kinde-

kleeden en voeden.

Maar nog meer geschiedt er op Neerbosch. Ze worden daar ook onderwezen en kunnen, aldus opgevoed, straks in staat zijn, in hun eigen onderhoud te voorzien. Meer dan

3000 hebben de Weesinrichting reeds verlaten en op enkele uitzonderingen na toonen allen door hun gedrag en wandel den zegen, dien ze ontvangen hebben door de opvoeding, aan de Weesinrichting genoten.

Met de s. s. feesten zult gij ongetwijfeld de armen gedenken. Laat dan ook van het

uwe een kleinere of grootere gave komen op Neerbosch. Wij hopen den Heer te bidden, dat Hij uwe harten opene en Hem te danken voor de liefde, die gij van Hem in uw harte hebt ontvangen, om den armen wees een offer te brengen.

J. VAN 'T LINDENHOUT.

EEN BEDRIEGER BEDROGEN.

„Elke vos komt ten slotte bij den bontwerker terecht,” dat is een oud spreekwoord en waar ook, wat helaas niet van alle spreekwoorden gezegd kan worden. Want er zijn er ook leugenachtige onder, die uit de keulen van den duivel komen en er u ook in brengen. Maar dat is zeker: de slimheid kan zoo een poeseje haar gang gaan en schijnt haar doel te bereiken en te zegevieren over een trouwhartig gemoed waarin arg noch list is. Maar wacht maar: ten slotte komt de slimste vos in de klem, of een goedgemikt schot maakt een eind aan zijn slecht besteed leven en men trekt hem zijn vel af. Daar hangt dan de heele vossenwijsheid bij den bontwerker, en wie een blaasbalg koopt krijgt de slimheid gratis toe, of legt iemand het voor zijn bed om zich 's morgens het opstaan aantrekkelijker te maken, dan kan hij elken dag bovenstaand spreekwoord opzeggen en alle vossenslimheid met de voeten treden. Maar merkwaardig — hoezeer men zulke slimheid ook bewondert en wel zelf wenscht te bezitten, ieder is toch in zijn schik wanneer er een inlööpt en zijn meester vindt. Daarvan zal ik eens een staaltje vertellen.

Het molenaarsvak is een prettig vak, althans indien men volop water heeft en koren om te malen. Want het water en de steenen doen het werk, en de molenaar kan wanneer hij den korenzak leeggeschud heeft bij de klanten gaan zitten en over de »slechte tijden» spreken en over Russen en Turken van vroeger en van later tijd, en heeft maar op het klokje te letten dat hem waarschuwt: »Molenaar, 't is weer tijd.» En dan blijft

van het vreemde meel altijd iets aan zijn kleeren hangen, al heeft hij het maalloon reeds ontvangen. In 't kort: een molenaar placht vroeger altijd een welvarend man te zijn, en wedijverde in dat opzicht met den apotheker, tot wien de menschen ook van heinde en ver komen moeten, en die zijn kamillethee en bloedzuigers ook niet om niet geeft, ofschoon hij ze uit Gods groote apotheek gratis geleverd krijgt.

Maar tegenwoordig is het daarmee anders gesteld, alle molenaars rijden niet meer met dikke schimmels waar geen waterdruppel op blijft staan. Want de groote stoommolens malen beter dan de wind- en watermolens, en ook op dit gebied slokt de groote man den kleinen op, zooals 't overal in de wereld gaat. Maar wanneer het water eens schaarsch wordt of de klanten veranderen, of, wat nog erger is, iemand op den molen komt meemalen, dien niemand 't verzocht heeft, namelijk baas Hypotheek, mitsgaders zijn duren zoon, baas Rente, dan ziet 't er waarlijk treurig uit.

Dit laatste was helaas het geval met een molen, die diep in het Hessische Odenwald lag, in een dal een uur of wat van den Melibokus af. Het groote welvarende dorp breidde zich meer naar den kant van de vlakte uit, terwijl de molen sedert eeuwen half in het woud verscholen lag. Vroeger was de geheele streek met bosch bedekt, en ook nu nog was de molen door tal van oude beuken omringd, die hem met hun forse takken 's zomers in dichte schaduw hielden. Dan zaten daar de klanten die op hun meel wachten, en onderwijl onthaald